

der i Medicinalkommissionen Enighed herom, og de Talere, som ved Sagens første Behandling i Fjor havde Ordet, var ligeledes enige om at anbefale denne Bestemmelse i Lovforslaget. Dettets øvrige Bestemmelser gaar ud paa at forhindre, at der ved Stridigheder mellem Lægerne og Kommunerne skulde opstaa saadanne Forhold, at Kommunerne ikke var i Stand til at opfylde deres Forpligtelse med Hensyn til Lægehjælp til de fattige og aldersunderstøttede. Den Maade, paa hvilken man har søgt at tilvejebringe Enighed, er den sædvanlige, nemlig Oprettelsen af en Voldgift eller et Nævn, bestaaende dels af Læger, valgte af Lægeforeningen, dels af Repræsentanter for Kommunerne, henholdsvis Københavns Kommunalbestyrelse, naar Sagen vedrører København, Dansk Købstadforening, naar Sagen vedrører Købstæderne, og de samvirkende Sogneraadforeninger, naar Sagen vedrører Landkommunerne. Der gives denne Voldgift en Pligt til at fremsætte Forslag til Mægling og lade det bringe videre, og der gives den i § 5 en Ret til at afsige en Kendelse, som de paagældende skal rette sig efter. For det Tilfælde, at man i Kommunerne skulde komme til at mangle Lægehjælp, har ifølge § 4 Justitsministeriet Ret til at beordre en Embedslæge til at udføre den Lægegering, som den paagældende Kommune ikke kan faa udført paa anden Maade, imod, at Kommunen betaler det Vederlag, som Nævnet fastsætter.

Det forekommer mig, at Lovforslaget, som Forholdene har udviklet sig, er en Nødvendighed, hvad ogsaa den ærede Ordfører for Flertallet berørte. I Henhold til den Statistik, som medfølger Medicinalkommissionens Betænkning, har nemlig Forholdene udviklet sig saaledes, at den langt overvejende Del af Kommunerne hverken for de fattiges eller for de aldersunderstøttedes Vedkommende benytter Distriktslæger. Jeg kan dele den Betragtning, som blev gjort gældende af den ærede Ordfører, at man godt kan tænke sig udenfor de kollegiale Domstole at finde Folk, der er lige saa kvalificerede som Dommerne til at være Opmænd i Stridsspørgsmaal af den Art som dem, der her vil komme til at foreligge. Det vil i alt væsentligt blive Spørgsmaal om Forstaaelsen af indgaaede Overenskomster, men disse Overenskomster er af en saa let fattelig Karakter, at man neppe behøver at være Medlem af kollegiale Retter for at forstaa dem til Bunds. Min Parti-

fælle og jeg har i Kommissionen foreslaaet, at Staten ydede $\frac{3}{4}$ af de Udgifter, som Kommunerne har til Sygepleje og Lægehjælp. Dette Ønske har ikke fundet Tilslutning i Kommissionen. Jeg haaber, at naar denne Sag nu kommer i Udvalg, vil der i dette vise sig mere Stemning for at yde Kommunerne under alle Omstændigheder nogen Støtte til kommunal Lægehjælp, end der var i Kommissionen.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie, og jeg skal tilføje, at jeg kan billige den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører for Flertallet (Brorsen), at det er en Forudsætning — jeg forstod det for Resten saaledes, da denne Sag behandlede i sidste Rigsdagssamling —, at disse to Lovforslag om Lægevæsenet følges ad. Den bedste Maade at gøre dette paa er vel, at der til dette Lovforslag føjes en Paragraf om, at Lovforslaget ophøjes til Lov, naar Lovforslaget om Embedslægevæsenet ophøjes til Lov.

Rørdam: Jeg kan ligesom de to foregaaende Talere paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg skal dog i Modsætning til, hvad der blev fremhævet baade af den sidste og af den foregaaende Taler, sige, at jeg ser ikke, at der er nogen absolut Nødvendighed for, at disse to Love knyttes sammen. Men da jeg har det bedste Haab om, at Lovforslaget om Embedslægevæsenets Ordning ogsaa vil kunne gaa igennem i denne Rigsdagssamling, spiller det ikke saa stor en Rolle, om man knytter en Paragraf til dette Lovforslag om, at Loven først træder i Kraft, naar Loven om Embedslægevæsenet er traadt ud i Livet. Men hvis dette sidste Lovforslag ikke skulde blive vedtaget i indeværende Samling, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne gennemføre det nu foreliggende Lovforslag, thi den bestaaende Tilstand paa det Omraade, som dette Lovforslag omhandler, er saaledes, at den er fuldkommen urimelig. Der er paalagt de nuværende Embedslæger en hel Række Pligter, som de absolut ikke kan udføre. De kan ifølge Sagens Natur ikke være Fattiglæger i deres Distrikter, dertil er disse i Tidens Løb blevet for store og for tæt befolkede. Lægerne bor mange Steder meget for langt fra Befolkningen til, at noget saadant kan føres ud i Livet. Derfor er det ogsaa, som fremhævet af den første ærede Taler (Brorsen), saaledes, at største Parten af Kommunerne i Tidens Løb er gaaet over til at bruge private Læger. De har set deres Fordel derved, og